

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'00.

LAS INUNDACIONES.

o cor s'extremy y l'ánima 's comprimeix al considerar las horrenas desgracias causadas per los últims ayguats en diversos punts d'Espanya.

Desbordament de rius y enrunament de casas, perdua de vidas y de interessos en diversas provincias: á Almería, á Ciudad-Real, á Toledo.

Sembla que la cega naturalesa 's complau assotant á la nostra nació desventurada. Potser paguem avuy la funesta mania de talar los boscos y destruir las arbredas introduhint en la atmósfera un desequilibri y destruhint la regularitat de las plujas, que d'element fecundant que deuria ser se converteixen en lo més funest dels assots.

Entre tots los pobles, vilas y ciutats que han suferit dany se destaca sinestrament la vila de Consuegra (provincia de Toledo), convertida avuy en un pilot de ruinas y en un camp de llot.

Per grans que sigan los auxilis que 's prestin á tants desventurats, no serán may suficientes.

Precisa, donchs que tothom escolti la veu del seu cor, es necessari que 'ls infelissos de Consuegra y demás poblacions inundadas experimentin quan antes los consols de la caritat.

Catalunya y Barcelona en primer terme, en aquesta ocasió com en tantas otras, sabrán cumplir ab lo seu deber. Multiplíquense 'ls esforços dels catalans, sempre atents á la veu de la desgracia, sempre compassius en todas las desventuras.

¡Caritat per las víctimas de las inundaciones!

LA REDACCIÓ.

LO MEETING PROTECCIONISTA.

o meeting del diumenje passat sigué solemne; nosaltres hauriam vist ab més gust que hagués sigut popular.

Cap inconvenient hauriam trobat en que las portas del Teatro Principal ó de un altre local encare de major cabuda s'haguessen obert de bat á bat al

públich sense distinció y sense necessitat de tarjeta de convit.

Las cosas fetas aixis adquireixen una importancia, que d'altra manera no poden tenir. Davant de un públich improvisat es quan los oradors que li dirigeixen la paraula logran apreciar la verdadera temperatura de la opinió pública; es quan las ideas que 's verteixen penetran en todas las capas sociales y contribuixen á produhir los fruyts que s'esperan y 's desitjan.

Triant lo públich que ha de assistir al acte, fent com se sol dir una funció de convit, may pot un meeting tenir lo ressó necessari, per més que 'ls discursos qu' en ell se pronuncihin sigan notables, com varen serho alguns del diumenje, en especial los dels Srs. Alsina y Vallés y Ribot.

Pero en la organizació del meeting s'hi notava desseguida 'l compromís de ferlo pera no quedar malament ab la opinió pública, y al mateix temps lo compromís d'evitar que prengués cert carácter pera no quedar malament ab lo govern conservador.

En la realisació del mateix la casi totalitat dels oradors, tiraren al dret, ab lo qual obraren molt santament.

**

Pretendre que no s'ataqui al govern, autor de tot lo mal que implica 'l conveni ab los Estats Units y que s'ataqui al conveni, es un equilibri imposible.

La frase: «Odia el delito y compadece al delincuente» no es pas aplicable al cas present.

Si censuras mereix un acte de mala administració que tira á un gran número de industrias per portas, ab ventatja únicament de una nació extranjera, ab major motiu las mereixen los autors de aquest acte, ja que si ells haguessen volgut, l'acte funest no s'hauria realisat.

Per aixó 'l Sr. Vallés y Ribot al treure implacablement á la vergonya la figura presuntuosa del Sr. Fabié, féu lo que devia. No val lo ministre apotecari ni 'l sou que cobra, ni la cessantia que percibirá quan deixi de ser ministre de la Corona, los danys inmensos que á la producció peninsular, á la agricultura, á la industria y al comerç ha arribat á causar, pèl mer fet de haver posat la firma al peu de un conveni qu'entrega 'l mercat de Cuba, á la codicia y á la explotació de la poderosa República nort-americana.

Han suposat alguns que 'l general Prim, l'isla de Cuba se la volia vendre; en Fabié podrá vanaglorirse de haverla regalada, ab la obligació per la part nostra de mantenirla, y ab la trista ventatja per part dels governs de provehirla de xucladors parassits.

**

Lo meeting del diumenje té importancia real tant per

los que allí assistiren, com també pèls que al Teatro Principal faltaren.

S'hi notá l'ausencia, per una part, del element obrer, y per altra part la de alguns peixos grossos de la conservaduria proteccionista.

Precisa consignar que si 'ls obrers hi faltaren no sigué per culpa seva, sino per omisió dels organitzadors del acte. Ni una sola associació obrera sigué invitada al meeting, á pesar de la inmensa trascendencia que té per la classe treballadora un conveni comercial, que ha de produhir paralís y ruina. ¿Es per ventura que 'l factor treball no es prou atendible pera deixar escoltar la seva veu? Los que prescindiren dels treballadors olvidaren la necessitat de mantenir á tota costa l'armonia social sempre necessaria, y més indispensable que may en dias de perill.

Lo que no té disculpa es la conducta de alguns homes politichs conservadors, de alguns diputats y senadors catalans, de alguns grans fabricants que quan los liberals gobernan, aprofitan qualsevol pretext pera produhir agitacions y formular protestas, y que quan los seus ocupan lo poder se tancan á casa, mirant ab la major indiferencia, los majors atentats inferits contra la producció pèls seus amichs politichs.

¿Ahont eran diumenje 'ls Sardes, los Ferrers y Vidal, los Durans y Bas, los Nicolaus, los Elias de Molins, los Paz, y tota la recua de proteccionistas... de casa seva?

Si avuy que tota Espanya clama contra 'l funest conveni, que 'ns expulsa ignominiosament del mercat de Cuba; si avuy que surten veus de queixa y crits de protesta de las Castellas, de Andalusia, de Galicia, de las Vascongadas, de tota la Peninsula, ells callan y desaproveitan l'ocasió de concertar un vigorós moviment proteccionista, temerosos de que 'l govern s'enfadi, no 's queixin demà que un altre govern los toqui directament l'esquena, que 'l resto del país giri la seva, deixantlos sumits en l'aislament y l'abandono.

Conservadors avants que proteccionistas; mesquins politichs avants que bons patriotas, amichs de las sevas conveniencias primer que de la salut de la patria, ells son y serán sempre lo major obstacle interposat al triomfo de la bona causa.

Lo govern pacta ab los Estats Units; ells pactan ab lo govern, y 'ls homes de bonas intencions que 's reventin.

Sr. Alsina: quan estiga llest de aquella escombra de que va parlar al final del seu discurs, ja 'ns farà l'obsequi de deixarnosla.

P. K.

10 céntims DISSAPTE, 26 DE SETEMBRE 8 páginas
NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

en recort de la Revolució de Setembre y per celebrar la festa major de Barcelona

TEXT Y DIBUIXOS DE REPUTATS ESCRITORS Y DISTINGITS ARTISTAS.

AUCA DELS PELEGRINS.

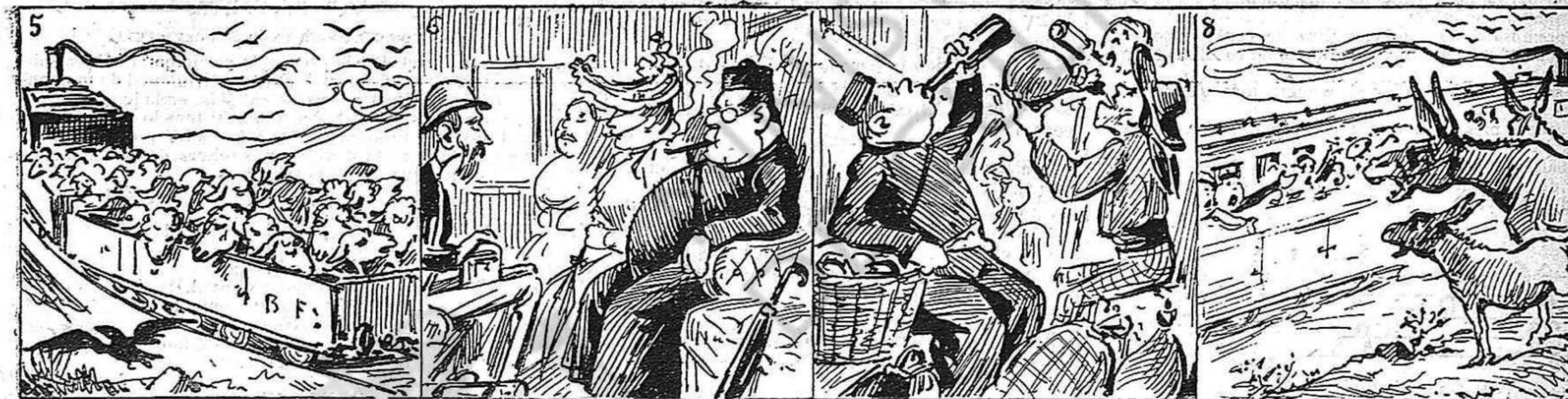

—Dalt dels cubells enfilats
—¡A Roma!—ls pastors digueren,
dirigintse als seus remats.

Plenas d'entusiasme ardent,
dugas hucas de Maria
fan apuntarse al moment.

Hi ha vicaris tan grassons,
que cada un d'ells, per 'nà cómodo,
necessita dos wagons.

Próxim ja 'l solemne dia,
las collas se 'n van al tren
tot resant la lletania.

Perfectament colocats,
los pelegríns de tercera
van en wagons ventilats.

Als pelegríns de diné
los fican dintre d' uns cotxes
hont s' hi está un xiquet més bè.

Portats per místich coratje
la gran majoria d' ells
van dejunant tot lo viatge.

En algunas estacions,
per saludá als pelegríns
hi acudeixen comissions.

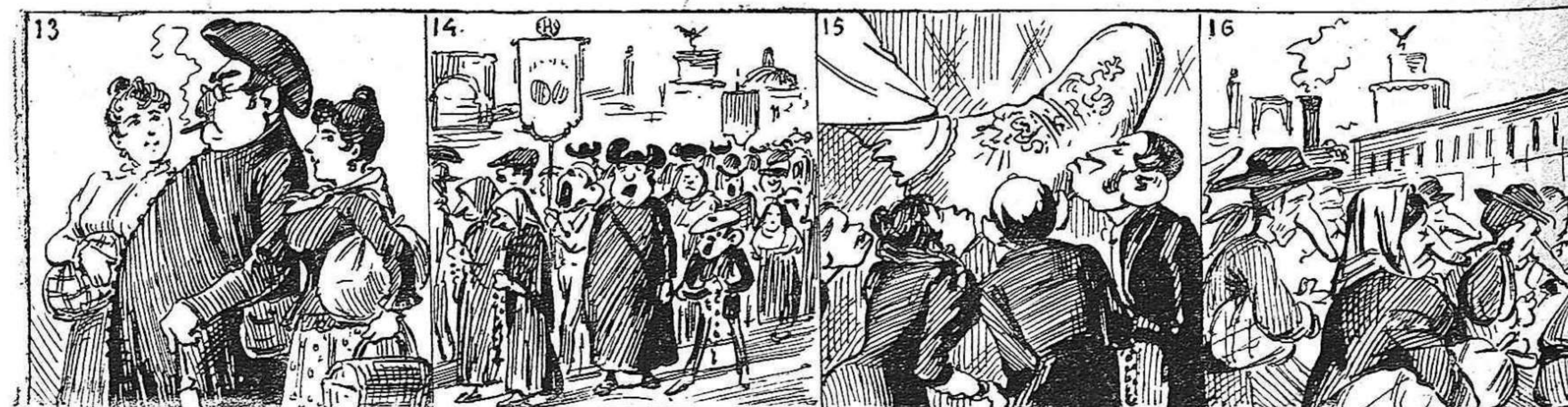

—Manela ¿per qué has xisclat
quan passavam aquest túnel?
—Perque algú... m' ha pessigat.

Avants d' arribá á Figueras,
ab tot y anar benehíts,
se 'ls espatllan las calderas.

—Escolti pare Canal,
¿y si ara aquest tren rocava?
—Jo no crech pas que 'm fés mal.

Entre cántichs salts y broma,
després de un viatge penós,
arriba 'l convoy a Roma.

Uns recullen las maletas
y altres procuran primer
recullir las nebedetas.

Al só de marxa triunfal,
entra la gran comitiva
en la ciutat Eternal.

Arriba al fi la ocasió
de realisá 'l gran objecte
de la pelegrinació.

Sona la campana y ¡pap!
se 'n tornen los pelegríns...
molts d' ells sense veure 'l Papa.